

Előfizetési árak:
 Egész évre . . . 10 frt — kr.
 Félévre . . . 5 „ — „
 Negyedévre . . . 2 „ 50 „
 Egy hóra . . . „ 85 „
 Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT. Mária-u. 1. sz.
 a kir. ítélőtábla épületével szemben,
 hová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó föl-
 szólások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
 I. EMELET

hová a lap szellemi részét
 illető minden közlemény
 intézendő.

Kéziratot vissza nem adunk

Hirdetéseket

a kiadóhivatal vezeti

Gyáva meghunyászkodás.

Pécs, 1896. január 15.

Előre vesztett csatája van annak a hadseregnek, a mely önbizalom nélkül indul a háboruba. Mit használ a tehetségben, emberanyagban rejlő nagy erő, ha nem ismerjük azt fel magunkban s az ellenséget mindig félelmesebbnek, magunkat pedig mindig gyengébbnek látjuk a valóságnál.

És mit szóljunk arról a hadvezérről, a ki önmaga fest rémképeket katonái elé az ellenség hadverő erejéről s a saját seregének gyenge tehetetlenségéről, csak azért, hogy ezt dicstelen megadásra bírja? Nemde az ily hadvezérnek hazaáruló a neve, testének a bitó, emlékének az örök gyalázat a méltó jutalma!

Ily féle gondolatok túlulnak önkéntelenül is az ember agyába, a mikor végigtekint a magyar állam vezetőinek s az ezek minden ténykedését vakon szentesítő parlamenti többségnek politikai szereplésén.

Bevallják ők, mert hasztalan is tagadnák, hogy Magyarországnak meg van a joga a teljes állami önállósághoz, de ennek kivívásáról gyáván mondanak le önmaguk s gyáva lemondásra tanítják a nemzetet, a mikor azt hirdetik, hogy önmagunkat tennők tönkre, ha megszereznők a magyar nemzeti hadsereget, a magyar ál-

lam saját külképviselését, ha közgazdaságilag emancipálva magunkat minden idegen befolyás alól, magunk állapítanók meg a saját területünk vámpolitikáját s állítanánk föl magunknak jegybankot.

A parlamentben s a sajtóban azzal iparkodnak a nemzeti erő hűtlen sáfárai megingatni a nemzetet önbizalmában, hogy közös hadsereg, közös külképviselés nélkül egyszerre kipottyannánk nagy hatalmi állásunkból s menten felfalja bennünket kívülről a muszka, belülről az oláh, tót, szerb, horvát; ha pedig megcsinálnók a külön vámterületet, menten elveszítienők nyersterményeink egyetlen kiviteli piacát, Ausztriát s megfulnánk a saját zsirunkban, önálló jegybankról meg ne is álmodozunk, koldusok vagyunk mi ahhoz.

És a gondolkozni nem szeretők, meg a mostani állapotokból hasznót húzók hitelt adnak ezeknek a rémképeknek s terjesztik tovább a gyáva meghunyászkodás demorizáló tanait; pedig hát hol van az megírva, hogy a hadsereg közösségének megszűntével Ausztria és Magyarország ne maradhatnának szövetségesek s hogy egy esetleges muszka inváziót a különvált osztrák hadsereg ölbe rakott kezekkel szemlélne, hisz az az orosz invázió első sorban is az osztrák területet veszélyeztetné.

A mi a saját belső ellenségeinket illeti, azokkal az önállósá lett magyar állam

sokkal könnyebben tudna elbánni, mint a bécsi pórázon tartott kormányaink, hiszen hogy a magyarországi nemzetiségek, meg a horvátok ellenségeink lettek, annak is csak Ausztriával való áldatlan közjogi viszonyaink az okozói.

A magyar állam megrontására irányuló minden törekvésüknek az kölcsönös sulyt és erőt, hogy azokat Bécsben szívesen látják, sőt — úgy suba alatt — tettleg elő is mozdítják; míg idehaza a magyar kormányok nem merik a nemzetiségek állam-ellenes üzelmeit erélyes kézzel elfojtani, hanem paktálnak velük, hogy osztrák gyarmati viszonyunkat s ezzel a saját hatalmukat továbbra is fentarthassák.

Hiszen ha igaz lenne, hogy az önállósá lett Magyarország a nemzetiségek ellenséges törekvéseit leküzdeni nem tudná, akkor a nemzetiségek lennének az elsők, a kik a függetlenségi eszmék szolgálatára sietnének, mert a véstjósuló kormányparti baglyok huhogása szerint akkor a nemzetiségek könnyű szerrel darabolhatnák fel hazánkat.

S mit tapasztalunk a valóságban? Azt, hogy a nemzetiségi vidékek liferálják a mostani kormányoknak többségük zömét, a magyar zászlót meggyalázó horvátok pedig a legbiztosabb támaszai a magyar országgyűlésen mindazoknak a javaslatoknak, a melyeknek célja Magyarország teljes be-

A „Pécsi Figyelő” tárcája.

Hajlik a nád.

— A „Pécsi Figyelő” eredeti tárcája. —

Irta: Honthy István.

A tó partján hajlik a nád, hajlik . . .
 Pedig csak gyenge szellő fujdogál a pusztáról s a derült, holdvilágos égen tenyérnyi felhő, ha végig surran.

De hát mikor a nád természete olyan, hogy a gyenge szellő fuvalmára is csak hajlik, hajlik . . .

Csege Lacit a puszkaporos toronyhoz rendelte ki a kapitány éjjeli vártára.

S most, amint feljön a hold a szemhátáron, már ott jár fel és alá a város végén elhagyott dombon, a torony előtt. Hatalmas, erős lépteitől szinte megreng a föld; széles vállán nem is látszik súlyosnak a nehéz szuronyos fegyver s komor arcán lemondó egykedvűség honol.

Pedig a szívében vihar tombol. Nagy, erős vihar, mely szinte szétvetéssel fenyegeti a durva zubbony alatt széles mellét.

A pajtásai azt beszélték neki, hogy a szeretője, Szabó Judit, aki utána jött kis falujokból ide a nagy városba, ahol szolgálatba állt, hogy legalább egy héten egyszer, a va-

sárnapi kimenőn találkozhassanak, hogy ez a leány hűtelen hozzá. Hogy a gazdag, nagyuri helyen, hol szolgálatban áll, megkapta a szívét a fény, a pompa és lelkét rabul ejtette a könnyű, kényelmes élet. És hogy szép ruhában járhasson, pénzre tegyen szert, elfelejti esküjét, mit neki tett, hogy hű lesz hozzá.

Ezért tombol Csege Laci szívében a vihar.

Gazdag nép az, hol Judit szolgálatba állott. Méltóságos ur a gazdája, méltóságos asszony az urasszonya. A lányuknak Csege Laci kapitánya udvarol s azt mondják, hogy már jegyben is járnak. A méltóságos ur már le is tette leendő vejéért a kauciót.

A kapitány természet, szép szál legény. Isten adományán kívül nincs más vagyona, de van temérdek adóssága. Aztán meg a neve nem is olyan ágról szakadt. Valamicsodás cseh familiának a sarjadéka s Redlicska Szaniszlónak hívják. A legszigorubb kapitány a garnizonban s a legrettegettebb nőcsábító a városban. Bele bolondult a Gázonyi Matild is, a Judit méltóságos gazdájának a lánya.

Csege Laci átpillant a dombról a közelen elterülő szőlőkre. Az ut mellett lombos fák közepéből fényes nyári lak fedele villan elő a sugaras éjszakában. Ez a ház méltóságos Gázonyi Lukácsé. Ott nyaral a család s velők van Judit is.

A domb alatt egy tó terül el. Nádtenger susog a vízében s azon túl, alig pár

száz lépésnyire hosszú van a Gázonyiék asszólője. Csinos fasor vezet le onnan a tóhoz, melynek selejtes vizében a nyáregyi aszalló érintésére hajlik a nád, hajlik . . .

Csege Laci nem bir magával. Nem engedni pihenni szívét a gyanu, mely befészkelődött a lelkébe pajtásai szavára.

Mert azok nem hazudtak; a katona-sors, a közös türés, a szenvedés barátokká avatja még az ellenségeket is. Aztán meg a katona nem ér rá hazudni. S mert Csege Laci tárcsai ismerték azt a nagy szerelmet, melylyel Judit iránt viseltetett és tudták, hogy utolsó fillérét is megtakarítja, hogy kitelvéen a három esztendő, Juditját feleségül vegye — nem lettek volna igasi bajtársak, ha nem figyelmeztették volna arra, hogy érdemteltenre pazarolja ezt a nagy szerelmet.

És mert nyomja a gyanu a szívét, a melytől szabadulni akar, merész lépésre szánja el magát.

Az éj csendes. Odaát a Gázonyiék asszólőjében már alszanak. Még messze van az őrző megérkezésének ideje is. Lemegy Judithoz Bezörget hozzá és megkérdeszi tőle, mi igaz a dologban. Megkérdeszi tőle s leolvassa az arcáról, ha ártatlan, ha bűnös.

S ha bűnös? Akkor ott a fegyver a vállán, agyonlővi először őt, asután magát! Nem válaszolt a maga kérdésére, csak a fegyverét nézegette.

Elindult. Nem gondolt arra, hogy mit

olvasztását az osztrák monarchiába előkészíteni.

Festett rémképek tehát mindazok a veszedelmek, a melyek bekövetkeztét a kormánypárton Magyarország önállósítása esetére jósolgatnak.

A valóság az, hogy ezek a jó urak a saját pecsenyőjüket féltik a porba hullástól az esetben, ha a nemzet követelni találná az őt megillető önállóságot, tehetlenséget szuggerálnak tehát neki, hogy hogy ereje öntudatára ne ébredjen s képzelt veszedelmek előtt gyáván meghunyászkodjék.

Mi lett volna Magyarországból, ha 1848-ban vagy 1861-ben a mai többség ült volna az országgyűlésen? Ezek két kézzel is kaptak volna az októberi diploma után s legfőleg azok zúgolódtak volna egy kicsit — persze csak a folyosón, meg a buffetben — a kiknek nem jutott volna hely a Rajxrátban.

No de a mi késik, nem mulik. Ha így haladunk tovább, nemsokára meg lesz az egy akol és egy pásztor, a Schmerling-féle közös birodalmi gyűlés, mert hát csak az szilárdíthatja meg nagyhatalmi állásunkat kifelé, ha a birodalom törvényhozása is egységes lesz.

Hogy ezt az időt a magyar államférfiak már a közelben levőnek látják, azt bizonyítja az a cinizmus, a melylyel a nemzet legszentebb érzelmeit rugdossák nap-nap után a parlamentben: egyik nap a honvédelmi miniszter csapja a nemzet arcába, hogy a hadseregből a magyar nemzeti szellemet korbácscsal üznék ki, ha oda tolnakodni merészkednék, másnap a rendjelmiszter jelenti ki, hogy ő nagyon jól érzi magát az osztrák kétfejű sas védőszárnyai alatt s szabadelvűségi kérdést csinál abból, hogy a magyar nemzet meghajoljon elnyomatásának eme szimbóluma előtt.

A szolgálalkú többség meg is hajol előtte s azt hiszi, hogy a hipnotizált nem-

zet soha sem fog lethargikus álmából felocsudni; pedig hát az álom nem tarthat örökké s jaj az egereknek, meg a patkányoknak, ha az oroszán fel talál ébredni!

*** A dinasztia ezredéves különvonata.** A következő jellemző és mindenekelőtt mélyen elszomorító hírt kapjuk igen megbízható forrásból: A magyar államvasutak milleniumi meglepetésül egy teljesen új különvonatot szántak ő felségének. Készen volt a terv s csak Ludvigh elnökgazgató jóvá hagyására várt, de az elnökgazgató ur egy körülménnyel nem volt meglegedve és ki korrigálta az eredeti tervet. A tervezők ugyanis minden kocsni oldalára ráfőstették a magyar birodalom teljes (nagy) címerét, vagyis Magyarország címerét a társországokkal együtt. Ludvigh elnökgazgató ur és főrendiházi tag nem hagyta jóvá, úgy vélekedvén, hogy az ezredéves különvonat a dinasztia vonata, tehát odatartozik a kétfejű sas is. Az új kép a kocsnioldalon tehát ez lesz: a magyar címer, alatta a kétfejű sassal. Ezzel a korrektúrával most már hozzáfogtak az ezredéves különvonat elkészítéséhez. Kell ehhez kommentár?

H i r e k.

Pécs, 1896. január hó 10.

Mese a gólyáról.

Bizony furcsa mese ez, de mégis csak furcsább madár az a gólya, akinek okvetetlenkedései miatt annyi, de annyi meleg szobácskában reng-ring a bölcös . . .

Azok a ringó bölcösök, a selyem paplankával kibélelve, meg a pihék süppedős párnái, de há! még az a nyafogós, selymes arcu, nyivákoló porontyka . . . a mama, a papa édes mindene, a legtökéletlenebb gyönyörűség, — no, no bubuska, aranyos kis mókuska, no, no, hej! . . .

— Te drága, te szent gólya, már hogy is ne szeretnék, hogy is ne tisztelnék ezt a hosszú lábú napkeleti bölcös madarat a papuska, meg a kis mamuska, amikor hogy meleg fehér szárnyai alatt oly messziről, igen messziről elhozta nekik, talán a tündérország kertjéből, ezt a kis nyafogós bubut . . .

odamenjen hozzá, valaki kilép egy mellék utról a szőlők közül.

Kard csörren meg az oldalán s a hold fénye visszavágódik sujtásos, fényes uni formisán.

És a leány eléje fut, ölelésre bontva karjait.

Csege Laci ajkáról kisiklott egy dühös kiáltás s a következő pillanatban az ölelkező pár elé ugrott, a kezével megkapja a leány puha karját s kirántja őt a másik karjai közül.

— Hűtelen, céda! kiáltja rekedten és messze lödítja magától.

Most fordul csak ahhoz az egyenruhás alakhoz. És megrettenve lép hátra.

Redlicska kapitány állt előtte.

Erős, magas, sugár férfi. Szép és kegyetlen.

Dacosan áll a legény elé s nyugodtan pihenteti kezét kardja markolatján.

— Hát Csege Laci, miért hagytad el a vártát. Térj vissza azonnal; megvárod, még az őrző felvált s akkor átadod a fegyvered nekik. Holnap pedig a hadbíró elé kerülsz.

És tudja a jó ég, mitől, mitől nem, Csege Laci dühe hirtelen lehült a kapitánya szavára, a feje mellére hanyatlott, sarkon fordult és eltűnt a susogó náderdő közt a merről jött.

Vissza sem tekintett. Csak nehéz sóhaj

Pedig nem mindig szent, hanem többször hamis is ez a jó és bölcös gólya, és hogy nem is mindig egész kellemetesek a tréfái bizonyosságot tehet arról a pécsi társasélet egy igen ismert, kedvelt fiatal embere. Igen, nem sajtóhiba ez, nem fiatal kisasszony, nem is fiatal asszonykáról, hanem egy valóságos, eleven, fiatal, nőtlen urról van szó, aki Winternél szokta szombatni divatos kimonhatatlanjait, aki bock szivart szí, aki még talán néha előtáncos is, hát ezt tréfálta meg ép az esztendőnek az első hetében egy dévaj napkeleti madár egy szintén valóságos nyivákoló — bubuval.

Amikor úgy éjfél után hazavetődött, hát valami apró moszat jószág ott nyivákol a paplana alatt, a legény szoba is elég jó be volt fűtve . . .

Erebb azt hitte, álom? . . . De a cucli, meg a hogy nyivákol az az apróság, hja, mind bizonyították, hogy biz itt gólya járt, még pedig gólya asszony és hogy ennek a nyifogásnak már fele sem tréfa? . . .

Derék fiatal urunk azonban, aki még e különös gólya-ajándék dacára sem akar hinni a természet fölötti csodákban, hát amint értesülünk, a rendőrség segítségével keresteti . . . nem a gólyát, hisz már az ugyis ki tudja, hol repül? . . . hanem — az asszonyt . . .

Nem, nem sajtóhiba ez, nem fiatal leánykával, nem is fiatal asszonykával, hanem egy valóságos eleven és nőtlen fiatal urral esett meg ez a gólya história, amelyben mindenesetre az a legmulatságosabb, hogy — igaz is . . .

Napirend 1896. január 16-án

Naptár: csütörtök jan. 16. — Róm. kath.: Marcel. — Prot.: Marcel — Görög-kel.: (1896. jan. 4.) Hetven a ostol. — Zsidó: Rós Chodes 7. — Napkél 7 óra 41 perckor. — Nyugszik 4 óra 35 perckor. — Holdkél 11 óra 39 perckor. — Nyugszik 10 óra 19 perckor.

Időjárás: hőmérséklet $\frac{1}{2}$ Celsius fok hideg; légnyomás 743. — Kilátás: a központi meteorológiai intézet jelzése szerint hűsülődés és havazás, keleten csapadék.

Színház: „Othello” tragédia 5 felvonásban.

Vendéglősök táncmulatsága a Vigadóban este 8 órakor

Közigazgatási bizottsági ülés a városházán d. e. 10 órakor.

tása repült arra felé, a hol Judit állt meg-rémülve.

A következő napon kora reggel borzadva suttogták a kaszárnyában, hogy Csege Laci elhagyta a vártát, hogy az őrző elfogta s még ma hadbíró elé állítják.

S oda is állították. S aki talán kegyelmet kérhetett volna a számára, a saját kapitánya, Redlicska Szaniszló, mondta ki fejére a kegyetlen halálos ítéletet.

Sőt maga a kapitány vezényelte ki a hat katonát az utolsó parádéra s ő a maga vezényelte hangoosan:

— Feuer!

Dörgött a sortűz; hat golyó váltotta meg a halálnak a Csege László boldogtalanságát.

A puszkaporostorony alján a tóhoz vezető fasorban az estnek némaságában sétált Gázonyi Matild kisasszony. Mellette Judit, akit cselédei közt legjobban kedvelt. Hogy mennyire kedvelte, kitetszik abból, amit séta közben mond neki:

— Ujságot mondok, Judit. Elhatároztuk, hogy esküvőnk után magát elviszem új otthonomba komornának. Vőlegényemnek, a kapitánynak nincs ellenvetése. Hát magának?

Ha a kapitány urnak nincs, neki még kevésbé, gondolja a leány. Felelet helyett aztán megcsókolja kisasszonya kezét.

— Kegyed oly jó, méltóságos kisasszony!

A tó partján pedig hajlik a nád, hajlik . . .

— **(Vadászó főherceg.)** Mint Mohácsról írják, Frigyes főherceg hadsegéde és két vadász kíséretében vasárnap Pozsonyból Villányra érkezett, hogy itt a bellyei uradalomhoz tartozó vadakban gazdag erdősegekben vadászni kezdjen. A főhercegi uradalom részéről Rampelt lovag, jószágkormányzó és Nemegey, uradalmi igazgató Villányon fogadták a főherceget. Innét előbb Dárdára hajtatott a főherceg pompás négyes fogaton, honnan azután egyenest a bellyei erdősegekhez hajtatott, a hol az erdővédek két kinyomozott vadkant tartottak szemmel. Ezek egyikét sikerült is a főhercegnek két lövésre leteríteni. A vadkan oly gyönyörű példány, hogy a kiállításán Frigyes főherceg saját pavillonjában ki fogja állítani. A főherceg keddig marad baranyai birtokán, honnan egyenest Pozsonyba, állomásheiyére tér vissza.

— **(Köszgyűlés.)** Az első pécsi betegsegélyező és temetkezési egyesület 28-ik évi fennállása emlékére f. hó 19-én d. e. 10 órakor tartja ünnepélyes köszgyűlését. A köszgyűlés tárgyai: 1. Elnöki jelentés. 2. Pénztári jelentés és felülvizsgáló bizottság kiküldetése. 3. Netaláni indítványok. 4. Egyleti elnök választása.

— **(A pécsi zenekedvelők egyesülete)** tegnap megtartott zeneestélye ismét szép számban gyűjtötte egybe pártoló tagjait, kiknek a közreműködött urak és hölgyek ez uttal is igen kedves és kellemes zenei élvezetet nyújtottak, miért a díszes hallgatóság őket megérdemelt meleg tetszésnyilvánításban részesítette. Mendelssohn hegedűsonatája előadásával a közönség a zongora rész előadásában. N. M. k. a.-ban ismét szép tehetségű ifju erőt ismert meg. Az előadott Wolftrio sok érdekességet tartalmaz, és előadói is dicséretesen törekedtek a művet érvényre juttatni. Összjátékukat ugyan megzavarta a hegedűs ur balesete, ki a hur szakadása miatt 3 hegedűt volt kénytelen cserélni, de ez azért mit sem vont le az előadók érdeméből. Az 5 gordonkára és egy gordonra írt „Esti zene“ már hangszerdisznél fogva is érdekes, és az előadó urak összevágó szép játékkal ezt a kis művet is igen jól juttatták érvényre. A zeneestély fénypontja volt azonban az énekelődás, melyben művészi melegséggel és tökélyvel előadottan hallottunk 3 gyönyörű dalt: „Ich habe dein Bild im Traume gesehen“ Böhm-től, „Lotosblumme“ Schumann-tól és „Mein Liebchen ist ein Weber“ Hildach-tól.

— **(Álarcos bál.)** Az országos vörös kereszt-egylet pécsi fiókjának február hó 1-én a Hattyu-ban tartandó álarcos báljára nagyban folynak az előkészületek. Az igen érdekesnek ígérkező táncmulatságon a zenét Farkas Sándor zenekara fogja szolgáltatni s belépti díj 1 frt lesz; míg páholyok 8 frt jával kaphatók.

— **(Csárdás a vendéglősök báljára.)** Gregorits Gyula, a Bedő-féle kávéház fizető pincére, ki tavaly is igen sikerült alkalmi zenedarabot szerzett a pincérek báljára, csinos kis dallamot komponált Róna Béla egyik költeményére, mely Valentin kiadásában a napokban jelent meg. A csárdást, melynek jószágáról a legilletékesebb tényezők fognak ítéletet mondani, a holnap tartandó vendéglősök bálján fogják bemutatni, mely alkalommal a jelenlevő hölgyek egyzersmind megkapják az izlésees kiállítású zenemű szövegét és hangjegyeit zongorára alkalmazva, úgy, hogy odahaza mindenki eljátszhatja, a kinek van zongorája.

— **(Új anyakönyvvezető.)** A belügyminiszter Mándy Bertalant Somogyvár megye nagy atádi anyakönyvi kerületébe anyakönyvvezetőnek kinevezte.

— **(Szökés a kórházból.)** Hogy az emlékezetes nevű és emlékezetes szerencsés Schlesinger Márkot minden fon-

tolgatás nélkül szabadon eresztették a kórházból, pedig a rendőrségnek lett volna vele egy kis leszámolni valója, azóta, úgy látszik, nem igen tartják vasrácsos tömlőnek a kórházat s még az oda bevitt éjjeli pillangók is megszöknek belőle, anélkül, hogy vasrácsot kellene elfürészelnőik, az emeletből leugranok, vagy a falat kiásniok. Egyszerűen lesetálnak a kapuhoz abban a kórházi ruhában, a hogy vannak, és el se bucsuzva senkitől, odább állnak. Így tettek ma Hahn Julcsa és Werl Róza, kiket az éjjel tartott razzia alkalmával fogott el a rendőrség s mint indiciált nőszemélyeket, beküldte a kórházba. Ott szépen átöltöztették őket s aztán kirendelték padlót súrolni. A kisasszonyoknak ez nehéz munka lévén, egy alkalmas pillanatban leszöktek a kapuhoz, ki azon é. haza mentek a Julcsa anyjahoz — a kórházi ruhában. Ott átöltözködtek a sajátjukba s azzal siettek, hogy minél messzebb legyenek az udvariatlan rendőrségtől, a ki azért küldi őket a kórházba, hogy ott finom kezeskéiket surolásban törjék össze. A Hahn Julcsa anyja mikor visszavitte a kórházba a ruhákat, akkor tudták csak meg, hogy megszökött a két éji pillangó, a kik közül pedig Hahn Julcsa ellen valami lopási históriából kifolyólag rendőri vizsgálat is folyik. Most aztán lehet őket keresni, mint — Schlesingert.

— **(Himen táblájáról.)** A mult esütörtök óta a következő jegyespárok nevei olvashatók az anyakönyvvezetői hivatal hirdetési tábláján:

Ifj. Krompai Antal, róm. kath., Pécs — Ribianszky Mária, róm. kath., Pécs;

Simon János, róm. kath., Pécs — Szabó Mária Julianna, róm. kath., Pécs;

Pergus István, róm. kath., Pécs — Botis Róza, róm. kath., Abaliget.

Gondos Gyula, róm. kath., Pécs — Fréder Mari, róm. kath., Pécs;

Técsi István, róm. kath., Pécs — Gleichtheil Jozefa, róm. kath., Pécs —

Szita István, róm. kath., Pécs — Masini Sarolta Mária, róm. kath., Pécs;

ifj. Koppányi Ignác, róm. kath., Pécs; — Bartos Jozefa, róm. kath., Pécs;

Paragi István, róm. kath., Pécs — özv. Kisgádó Józsefné szül. Gádó Mária Pécs.

— **(A leányzó nem halt meg.)** Igenis, a leányzó nem halt meg; csak aluszik. De legközelebb fel fog ébredni és a jótékony álomból erőt merítve, frissebb lesz, mint valaha. Bibliai jelképet nem használva, irhatjuk, hogy a pécsi kerékpár-egyesület, mely a mult szombaton tartott köszgyűlésén feloszlott, csak azért tette azt, hogy jövő szombaton újra alakuljon „Polgári kerékpár egyesület“ cím alatt. Az alakuló köszgyűlésen az egyesület megválasztja tisztikarát és új alapszabályokat dolgoz ki.

— **(A korcsma, mint menedékhely.)** Főh. Károly korcsmárost napokkal ezelőtt meglapta a cselédje, különféle ruhá neműt szedvegetvén össze a korcsmáros sajátjából. Ezekkel aztán megszökött és mind a mai napig nem volt feltalálható. Ma azonban már a rendőrség börtönében ül Süske Róza, a tolvaj cseléd, a ki egy kis korcsmában rejtőzködött itt Pécsen, de Selényi rendőrbiztos éberségét még itt sem kerülhette el, s minden gyanuok arra mutatván, hogy bűnös, ma bekísérték a rendőrségre, hol a lopást hamarosan be is ismerte. A tolvaj cseléddel a bíróság végez.

— **(Talált hulla.)** Az ózdi vasgyár telepén egy megszzenesedett férfi hullára találtak. A férfi kiléte megállapítható nem volt, mert a vidéken ki sem ismeri; különben is a hulla csaknem a felismerhetetlenségig el volt arcban égve s egészében megszzenesedve, úgy hogy felismerhető nem volt. Mint a viss-

gátat kiderítette, bűntény nem forog fenn, hanem legnagyobb valószínűség szerint úgy égett meg az ismeretlen ember, hogy melegedni akarván, tüzet rakott, a mellett elaludt, ruhája a tüztől meggyuladt és ő maga is halálra égett. A talált hullát lefényképezték és aztán eltemették.

— **(Razzia.)** Ugy látszik, a tél bekergette a csavargókat a vidékről s azok itt a városban hústák meg magukat a lebujokban és titkos tartózkodási helyeiken, mert bizony mostanában alig tartott razzia a rendőrség, hogy 15—20 hely- és foglalkozás nélküli csavargót ne fogdosott volna össze, a kiket aztán be a dutyiba tett egy éjszakára majd másnap rapportra kísért a rendőrkapitány elé, rapport után pedig mindegyiket illetőségi helyére toloncolt. Mindennek dacára az éjjel tartott razzian is tizenhét csavargót fogdosott össze megint a rendőrség, a kik minden hely- és foglalkozás nélkül bujdokoltak itt a városban. Most eltoloncoltatásuk által segitenek rajtuk, hogy ne veszélyeztessék a köz- és vagyoni biztonságot nálunk.

— **(Pénshamisítók.)** A főherceglaki csendőrségnek tudomására jutván, hogy Dályok községben valaki ezüst egyforintosokat hamisít, megindította a nyomozást, és csakhamar sikerült a hamisítót Mihájlovc Jakab dályoki lakos személyében kideríteni. Ez alkalommal lefoglalt a csendőrség két drb. hamis ezüst forintot, a hamisításhoz szolgáló két drb. ólomlemez, két drb. ólmot és egy az ólom olvasztásához szükséges kanalat. A hamisító beismerte, hogy a hamisítást ő követte el. Összesen 15 darabot készített, de szerinte csak kettőt tudott társa — Benics Mika — forgalomba hozni, a többit megsemmisítették. A csendőrség mind a két tettest letartóztatta.

— **(Szerum Tolnavármegyében.)** A difteritisz betegek új gyógyítási módja tudvalevőleg a szerum beadása által történik, a mi eddig sok kis gyermeknek mentette már meg az életét. Hogy e hatékony gyógyszer mindenki megszerezhesse s hogy a szegények se pusztuljanak el segély nélkül, dr. Hangel Ignác megyei főorvos javaslatára Tolnamegye törvh. bizottsága 80 adag szerumot hozatott és a hat járási orvos között osztotta fel, hogy azt alkalmazzák. A dologban az a legörvendetesebb, hogy a szegények ingyen kapnak a szerumból, míg mások 1 frt 20 krt tartoznak egy adagért fizetni.

— **Hivatalvesztésre ítélt jegyző.)** Szentpéteri Sándor, állásától már huzamos idő óta felfüggesztett tolnamegyei, alsónyéki községi jegyzőt. I. fokú alispáni határozattal, hivatalvesztéssel büntették s a sikkasztás vétsége tekintetből, a büntető eljárás megindítása végett az iratokat a szegárdi kir. ügyésséghez áttenni határozták. Hivatalbeli hanyagság, a reá bizott pénzek hűtlen kezelése, megbízhatlanság s több súlyos vád bizonyult reá a fegyelmi eljárás folyamán s mivel már előzőleg is volt fegyelmileg büntetve, hivatalvesztésre ítélték Szentpéteryt, ki a megye legjövendőmezőbb jegyzői állását foglalta el.

— **(Orvvadászok.)** A pécsi csendőrség jó fogást tett tegnap. Pellérden két orvvadásznak is nyomára jutott s mindkettőtől elkobozta a titokban tartott fegyvereket s jelentését az esetről megtette a szolgabíróságnak. Az orvvadászokat Horváth Mihály és Rodán Ferencnek hívják, mindketten pellérdei lakosok. Horváth Mihályt a szőlőhegyen épen akkor érték rajta a csendőrök, mikor egy nyulat ejtett el; Rodán Ferencnél pedig feljelentés folytán tartottak házkutatást és nála is találtak több elejtett nyulat. Mindkét ember híres és szenvedélyes orvvadászként ismeretes a faluban; a szőlőhegyeken barangol gyakran napokon keresztül s foglalkozásuk nincs is más, csak az orvvadászat. Most majd a bíróság véges velők.

— **(Elveszett és megtaláltatott.)** Egyik nagykereskedőnk tegnap elvesztette a Wertheim-kasszája kulcsát s kárát nyomban be is jelentette a rendőrségnél. De a keresést nem igen kellett igénybe venni, mert ma reggel meg lett az elveszett kassza-kulcs. Már Polgár József polgártársunk rosszabul járt, mert ő egy adásvévesi szerződést vesztett el, még pedig olyat, a mire még nagy szüksége lenne. Ennél fogva kéri a becületos megtalálót, hogy vigye be a rendőrséghez, hogy ő is elmondhassa, hogy — elveszett és megtaláltatott.

— **(Tűz Dombóváron.)** Január 14. reggel 5 órakor a tűzoltók vészjelzése és a hárangok kongásai zavarták meg a dombóváriakat reggeli szenderegésükben. Ugyanis Löwi Mór ruhafestő háza gyuladt ki, — eddig ismeretlen okból — bevilágítva az egész környéket magasra csapkodó lángjaival. A tűzoltók a jelzésre kivonultak és meg akarták kezdeni az oltást, amde a tűzi fecskendők be voltak fagyva, ennél fogva előbb a jeget kellett a fecskendőből kiolvasztani, mi tűz belevése által sikerült is. Viz sem volt elég kéznél és így történt, hogy dacára a tűzoltók serény munkájának, a ház tetőzete teljesen leégett. A kár jelentékeny, mivel nagy mennyiségben voltak a padláson — a már megfestett ruhák szárításra kitéve és megmentésükre még gondolni sem lehetett az óriási tűzben. Biztosítva csak a ház volt. A tűz támadásának közvetlen oka teljesen ismeretlen, a vizsgálat azonban erélyesen folyik, mert nagyon valószínű, hogy gyújtogatás történt.

— **(Megszökött napszámások.)** Ulst Ferenc és Ember László barcai napszámások vadászati kihágást követtek el, amennyiben ott vadásztak, a hol nem kellett volna. Sőt egyáltalában sehol se kellett volna nekik vadászni, nem lévén vadászati engedélyük. De mert mégis vadásztak, hát a főszolgabíró vadászati kihágás címén megindította ellenük az eljárást. Ennek eredményét azonban a két jóbarát nem várta be, hanem szépen odább állt Barcsról, még pedig olyan szerencsésen, hogy még maig sincs tudva, hová mentek. A rendőrség most keresi a megszökött napszámásokat.

— **(Egy bárány találtott.)** Jakabfa pusztán egy hosszú fehérszőrű bárányt találtak gazdátlanul. Bevitték a Sásdi község házához s a ki igényt formál a talált bárányra jelentkezzék az ottani főszolgabíróságnál.

— **(Adakozás.)** Az ujévi tisztelgések megváltásaként a városi szegény-intézet javára történt adakozásokra vonatkozólag ma utólag kaptuk Ratkovits Ferenc gyűjtőívét, melyen adakoztak: Ratkovits Ferenc 2 frt, Miltényi Miklós 1 frt, Kovátsits János 1 frt és Kovátsits Antal 1 frt, összesen 5 frt.

— **(A költő vizitje.)** Ma egy borvirágos orru és középkori viseltes uriember állított be szerkesztőségünkbe s ekként mutatkozott be:

Kovács Endre versműves lévén, a ki mindenre: emberre, állatra, fűre, fára, elefántra és szunyogra tudok kadenciát mondani.

— Ejnye be jókor tetszett jönni. Mondjon csak kadenciát arra, hogy krumplic. Kovács uram megdörzsölte ugyan a homlokát, de azután rögtön kivágta a következőket:

„A föld alatt vagyon a
Krumplinak honja,
Melyet a magyar úgy nevez,
Hogy burgonya.“

— No ez sikerült. Hanem, ha az élelmi szereknél vagyunk: kérünk egy rigmust erre a szóra: pörce.

Kovács erre már nagyot sóhajtott, de azért ekkép verselt:

„Ha asztalomon van a
pörce:
Ábrázatom akkor mörc.“

— Ez is kitűnően elsült s már nem is bátorokodunk továbbra elméjének élet próbára tenni, hanem csupán arra kérjük: sziveskedjék megverselni ezt a szót: szerkesztőség.

Eg.

Ség,

Óség,

Bőség,

Szerkesztőség.

Ennyi lelki nagyság előtt meg kellett hajolnunk s Kovács Endre urnak átadtunk egy 10 filléres érmet s egy ajánló levelet a „Szt.-Gotthárd“ szerkesztőségéhez, mert úgy mond: „Vándorló utaimat Szent-Gotthárdra irányzom, hátha ott a jégkeblek tagjait dalaimnak tüze felgyújtani tudná.“

A szent gotthárdi kollegákat, tehát kártársi jó akarattal intjük: Vigyázat!

Művészet, irodalom.

○ Másodszor ment Sudermann Hermann új színműve, a Pillangó-csata tegnap este a színházban; azonban nagyon közepes számú közönség előtt. Az előadás ma is hasonló fokon állt a premiérhez; minden szereplő igen jól megfelelt feladatának. Különösen kitűnt, természetesen, most is Kalmár Piroska, az ő kedves és művészi játékával, valamint R. Balogh Etel, P. Kovács Mariska, Follinus és Mészáros. (→)

○ Csendes órák cím alatt bocsátja közre Koszits Szilárd vallási elmélkedéseit és imáit. A munka Taizs József kiadásában jelenik meg március havában s elő lehet rá fizetni 3 fitjával folyó hó végeig. A kibocsátott előfizetési felhívásban a szerző a következőleg vázolja a könyv célját: „Jelen századunk közelmúlt évtizedeiben a vallástalanság fitogtatása és vallás iránti közöny — divat tárgyává lön. Felülül e jelenség a társadalom azon rétegeiben mutatkozott, melyek magukat a miveltebb osztályba sorozzák. Részemről ennek okát az „anyag és erő“ elméletének, tanainak téves értelmezésében és alkalmazásában találom. Jelen korunk jobb meggyőződésre ébredt, és a vallásos érzet lassanként visszahódítja az elveszett tért. Ezen tapasztalat indít engem arra, hogy gyenge tehetségemből telhetőleg „Csendes órák“ cím alatt összegyűjtött elmélkedéseimmel és imáimmal a visszahódítás művéhez járuljak, — begyőzni kívánván, hogy e földön az ember legdrágább kincse, legőszintebb barátja: a vallás! Ha az ily meggyőződést felébreszteni és meghonosítani csak egy emberi kebelben is sikerül: elértem céloimat, — és hálát rebegek annak, ki e munkánál vezérelt és felvilágosított. Pécs, 1896. január hava. Koszits Szilárd.“

○ Kalmár Piroska vendégszereplése. Makó Lajos szegedi színigazgató két estére kölcsönkéri a pécsi közönség egyik kedvencét, Kalmár Pirokát, aki január hó 17. és 18. án vendégszerepel a szegedi színpadon a „Pillangó-csatában“ és „Ahol unatkozunk“ vígjátékban.

○ Gólyafészek. Adorján Sándornak, a kiváló tárcaírónak Gólyafészek címen most jelent meg egy kötet bájos rajza, immár a második kiadásban. A könyv kitűnőségét bizonyítja az, hogy alig egy év alatt elfogyott belőle az első kiadás. A kiadó cég, az Országos Irodalmi Részvény-Társaság, most elkészítette a másodikikat is. A kitűnő könyv pompás vászonkötésben, Bihari S. remek illusztrációival 2 frtért kapható és megrendelhető a kiadó társaságnál Budapesten, V., hold utca 7. szám alatt.

○ Amerikai uti jegyzetek. Dr. Falk Zsigmondnak ily című pompás diszmvé most jelent meg második kiadásban. A népszerű és kapós könyv ára 2 frt, megrendelhető Deutsch Zsigmond és társánál IV, Bécsi-utca 2. és az Ország-Világ kiadóhivatalában (V., hold-utca 7. sz.) Budapesten.

Törvénytörvények.

§ Halálos elgázolás. Még a nyáron történt, hogy Jozipovits Márton fuvaros a lánc-utcán véletlen gondatlanságból elgázolta a kocsijával Farkas Sztánkó üröghilakos kis leánykáját, még pedig oly szerencsétlenül, hogy az elgázolt leányka a sérülésekbe belehalt. A halálos végű baleset pedig úgy történt, hogy Jozipovits elfelejtette, a lánc-utca fordulója, a kocsit megfékezni s az a lejtős utcán a legnagyobb sebességgel haladt lefelé. Az utca közepén ment Farkas Sztánkó, meg a felesége és egy hétéves fiuk; a kis alig öt éves leányka pedig el-elmaradott tőlük és köveket szedgetett az uton. Így ért közelébe az utcán sebesen rohanó kocsis elgázolta a nélkül, hogy Jozipovits Márton csak észre is vette volna, mi történt, ő maga nagyon el lévén foglalva a lovai megfékezésével. Ma állt nevezett gondatlanságból okozott emberölés miatt a kir. törvénytörvények büntető osztálya előtt s el lett ítélve gondatlanságból okozott emberölés vétsége miatt, a fenforgó számos enyhítő körülmény tekintetbevételével 14 napi fogházra s az elgázolt leány szüleinek 100 frt kártérítési díj megfizetésére. Az elítelt az ítélet ellen felebbezett; de felebbezett súlyosbításért a vádhatóságot képviselő Mészáros dr. kir. ügyész is.

§ Hatósági közeg ellen támadó esküdt. Berta Sámuel, péterfai gazda, a község esküdtei között is helyet foglal. Mikor egy alkalommal a bíró házában járt, azzal fogták elő Schreyer János siklósi végrehajtó és Puskás Manó ügyvédjelölt, kik akkor érkeztek a községbe, hogy üljön fel a kocsira s mint előjárósági tag legyen jelen egy a községben foganatosítandó végrehajtásnál. Berta Sámuel még az urak nem is ismerték, mert bíróné asszonyom csak így mutatta be nekik „ez is egy esküdt e; majd elmegy az urakkal.“ Hát a jó Berta Sámuel fel is ült a hintóra s mikor már fennült, akkor elmondták neki, hogy kihez mennek ekzekválni. Berta Sámuel azonban nem lepte meg a dolog, csak ennyit mondott nagy flegmával.

— Hát akkor fogjanak az urak másik esküdtet: mert csak nem vagyok bolond, hogy saját magamat ekzekváltassam, mint előjáró.

S ezzel sietett le a hintóról s mikor a földön volt, tovább beszélt.

— De hiszen azzal a pénzzel nemcsak én tartozom. Menjenek előbb hát a másik adóshoz végrehajtani s aztán én hozzám. S ha nem, az is jó. A végrehajtó ur bejöhet a házamba ekzekválni, de a fiskális helyettes ur be ne jöjjön, mert leütöm.

S mert mégis hozzámentek a végrehajtatók, hát úgy is tett Berta Sámuel uram, hogy felkapott egy vaslapátot, s mikor Puskás Manó beakart lépni az udvarára, bizony ráfogta és leütéssel fenyegette. S ez erélyes fellépésének meglelt az eredménye, hogy a végrehajtást másnap karhatalommal foganatosították nála. Másik eredménye pedig az lett, hogy Puskás Manó feljelentette a siklósi járásbírósnál életveszélyes fenyegetésért és közcsendháborításért. A harmadik eredmény ebből aztán úgy származott, hogy a kir. tábla utasította a kir. járásbíró-ságot, hogy az ügyet, mint hatóság elleni erőszak büntetést tegye át a kir. törvénytörvényekhez.

Cecilia tökéletesen tudott olvasni térje arcából, a kit imádott. Láta, hogy a Károly szemé csaknem megfehéredett a vonásait némi halványosság futotta el.

— Ó, bocskánat uram, — szólalt meg, hogy más irányt adjon a társalgásnak. — En valóban rosszul fogadtam önt. . . Még nem is kértem föl, hogy legyen szives a szalonba beféradni.

— Ugy van; jűjön Savarézé, — mondá Gyula. Magában pedig ezt gondolta:

— Az én barátom nem igen kedélyes. En sokkal nyájassabbnak hittem őt. A nagy szenvvedélyek tökéletesen elbutították.

Fontenóves Károly gróf azonban egy intéssel megállította Ceciliát és Gyulát, kik a szalon felé mentek. — Folytassa csak, Savarézé ur, — szólott. — Ön egy emlékről akart beszélni az imént, midőn félbe szakították. Végezze be egészen. En nem vagyok barátságos a gondolataival, sem a kipuntopásoknak.

— Képp úgy vagyok ezzel magam is, — válaszolva Savarézé, visszaszaryelve hídgyvéréit. — Hűviden szólva, gróf ur, azt akarom önnek mondani, hogy olykor volt szerezésem táncolhatni az ön első feleségével.

— Ön unokáccsém barátja, uram, s ez a cím már magában is ajánlja önt.

TanneGuy egyébiránt lassankint félkezte magát. Márthának megpillantása, Cecilia felüldözéppé, csaknem zeneileg csengő hangja, s melynek a kissé idegen-szerű kiejtés sajátos bájt kölcsönözött, egy tervet érelt meg lelkében. Nem csupán a gróf vérvél akarta többé a mulat lemondni, hanem el akarta tölle rabolni! leányát és nejét, mielőtt elietélt megfősztaná.

Cecilia nagyon szép volt és sokkal több boldogságot árasztott maga körül, semhogy a térv Savarézé-kiváncsian állt meg.

Ugyanis elökölte volt magában, hogy nem fog többé visszatérni Chanterive be és csak a véletlenül várt a kedves alkalmat a megközelítésre, melynek szomszédoknál előbb több elő kell fordulnia.

Savarézé tehát idönkint ki kijárt a környéken sétálgatni.

Egy reggel, midőn az Óise mellett bolyongott, egy szerte megállt. Egy kedves emlék képe, majd nem ködlatyolászertüleg merült föl elötte.

— Blanka, mormogta, mintegy lázámorban, — ó, én megörülök! . . . Ugy teteszik, mintha a szegény meg halt néi látnam a földre visszatérve. . . ott, előtem . . . emlékeztetve engem, hogy még nem bosszultam meg! Savarézé közledeit. A Fontenóves Blanka alakja mosdallatannul állt a parton, s fűzfák alatt a merőben nézett feléje.

— Blanka! — susogta elfogóva, — Blanka! Még közledebb ment a tüneményhez, mely egy szerte ellent a fák közt.

Savarézé fölkaparogott.

— Ugy van, — susogta — majd nem megtebolyodtam! . . . A mit én láttam, az nem a Blanka hazjáról lelkem. . . Én az ő elő képmása, leánya. . . az én leányom. . . és Mártha.

Oly hevesen dobogott szíve, mintha kitörni kérszúne rejtékből.

— Ó, az a Fontenóves! — mormogta. — Ó mindent megfőszertit engem, még attól a jögről is, hogy leányomnak a jaja lehessen!

Savarézé folytatott tovább ballagott, ellenállhatatlan vonzatra odább-odább. Csakhamar újra megpillantotta Márthát, s ki valaki felé menekült s komolyan kiváncsian állt meg.

Második rész.

V.

A gróf nyaralójának Chanterive volt a neve, kététségkívül azért, mert ez a régi épület a folyó partján állott. A Savarézé nyaralójának semmiféle neve sem volt.

Chanterive en az élet kellemes, nyugalmas volt. Savarézé néhány nap múlva újra fölkereste e helyet s hála a Sirac báróné kedélyességének, folyvást vidám ötletei voltak. A kissé kacér özvegy azt képselte, hogy TanneGuy csak ő érette jár a grófokhoz s bizalmasan közölte is ezt a meggyőződését a háziakkal.

— Ó bizonyára tudja, hogy én az őst önnek körében töltöm, kedves Cecilia, — mondá a báróné, — semmi kétségem . . . ő szerelmes.

— Hát Gyula? — kérdé nevetve Cecilia.

— Ó. édesem, Gyula ur különös egyéniség. Higgye meg, hogy ő fél velem négysem közt maradni!

— Pedig ugyancsak dicsőítőleg emlékesik önről, édes Helénem.

— A mint szeszélye vezérli. Különbem, én azt hiszem, hogy neki valakivel szerelmi viszonya van . . .

— Ugyan Helén, mivel nem gyanúsítja őt! . . . Hiszen ki sem mozdul innen.

— Ó, édesem, az csupán takarékosági szempontból történik. Vannak nők, kik telhetetlenek, kik tönkre juttatják a férfiakat és csak akkor tanusítanak irántok melegebb vonzalmat, ha föláldozzák érettségüket.

— Szóval, ön nem szereti őt, ugy-e?

— Azt nem mondtam.

asszonyt annyira, mint Fontenèves gróf első feleségét, kibén gyöngéd vonzalmat ébresztvén.

A csábítás nehézségei mérhetetlenek voltak. Fontenèves Károlynak éber szeme s féltelmes karja volt s nem olyan embernek látszott, a kit könnyen meg lehessen csalni. Egyébirtant nem ő volt az, a ki ártórhessen akadályt szolgált, hanem maga Cecilia.

Savaréze egyetlen tekintetre tisztában volt magának, hogy ez azok közé a derék asszonyok közé tartozik, a kik nem engedik magukat vétkes szennvedély által elragadtatni és a kik a csábításai szemben süketek maradnak. Egyetlenegy gyöngé oldalán nem volt, melyet megközelíteni lehetett volna. Készen állt minden lépésben, semmiféle gyöngégek, vagy kisle-teremtésen vágytak nem volt rajta; éleket kizárólag csabadjának szentelte, melynek körében oly boldognak érezte magát. Férjét bávalányozta, imádta a kis Márt, kibén kárpótlást talált a miatt, hogy még nem voltak gyermekei, és a ki már egészen megszokta, hogy a leányka őt anyjának nevezte. Szerette barát-nőjét, Helén, sógorát, Gyulát; szerette a mezőt, kertet, virágokat s a házi teendők fölött való ügyeleket. Az ő boldogsága oly tökéletes s oly szilárd volt és annyira jól örízve, hogy azon rest történi teljes képtelenségnek látszott.

Savaréze mind a mellett is sikert remélt, mert ott, ahol a legbizsább, leghevesebb szerelem honol, ott a legengesztelhetlenebb gyűlölséget is gyakran föl lehet ébresztetni.

Mig a Savaréze elkészedett lelke a fölötti törpen-geit, hogy miképpen kezdje meg a küzdelmet, egy vé-letlen találkozás egyszerre halomra dönté minden eddigi tervét.

55

54

— És Savaréze urat? . . .

— Ez iránt még nem vagyok magammal teljesen tisztában.

— Majd tudakozódunk felőle és vagyoni viszonyai felől, édesem. Óh, mennyire örvidenek, ha önöket együtt, boldogoknak látúam, . . . oly boldogoknak, mint a milyen boldog én vagyok! Azonban ez lehetetlenség. Csak egy Fontenèves Károly van e világon. De ön is megtalálja eszményképét s annál nagyobb lesz nekem, az ön barátjának, örömem, minél előbb tapasztalom ezt.

Savaréze eleinte óvakodott sűrű látogatást tenni, a mi a bárónőben azt a hiedelmet keltette, hogy ő is épp oly bártortalan, mint Gyula.

A szép özvegy, általában véve, nem nagyon unatkozott özvegységében s nem igen határozta el magát, hogy ezzel az állapottal hamarosan szakítson. Azonban némi kacérságból, melyre fiatalasága és szépsége följogosították, egész elemében volt, ha kérők léptek föl, a kiket elutasíthatott; és sajtáságos faragatlan embereknek tartotta volna azokat, kik közelében forgolódva, egyáltalában nem gondolnak kezének megkérésére.

Néhány nap mult. Savaréze nem valami nagyon sietett a csalekvés terére lépni.

A mozdulatlanul lesben álló orvvadászt tüzte ki magának mintaképül; tanulmányozta a merev mozdulatlanságot, hogy bátorságot és bizalmat ébresztessen maga körül, kilesve az alkalmas pillanatot, a melyben áldozatait elejtheti a nélkül, hogy azok kisiklanának kezei közül.

Első áldozatul Cecilia volt kijelölve. De miképpen érhesse őt el? Tanneguy nem közelíthette meg e fiatal

— Mért nem mindjárt érzelmeivel, Gyula ur? — kérdezé a bájos özvegy szemrehányólag.

Bordomieu-nek e szava csaknem meghívás gyanánt hangzottak, csak hogy az még megerősítésre várt. Cecilia tartózkodott attól. Kiszrevelte ama felindulást, melyet férjének Toulouse emlegetése okozott.

— De hát irjon inkább a nőkről. Néhány adattal én is szolgálhatok . . . a báróné is szerepelni fog benne szellemességével.

— E, hát latni sem akar bennünket? — kiáltott föl Gyula.

terjedelmes szakmunkát írni a lovakkal.

hanguilyozta, hogy ő elvonultságban akar élni s egy nagy lásék, mintha szomszédai akarna magát feltölteni, s a vidéken nyaralót akar kibérelni; azonban nehogy Bemének a szalondá. Savaréze elbeszélte, hogy részleteiről.

dezősködött Károly utazásairól és az amerikai hadjárat lálat megnyerem. Sokkal nyájasabb hangot ölt; kért, sőt azt lehet mondani, szinte iparkodott a gróf fölindulni.

Savaréze nyugodtabbnak s óvatosabbnak látszott, tenni.

ezt az ügyelenséget többé éppen nem lehetett jóvá-azért emlegette egyre oly makacsul Toulouse-t. Azonban a grófort nyilvánosan, élethatali harca hívja föl. Épp Első és önkénytelenül támadt gondolata az volt, hogy változatot mind beszédmodorán, mind magatartásán. László a gondolattal teljesen megbárátkozva, vá-meg nem őli ellenfét, mig meg nem becselenti.

közeldével, megesküdtött magában, hogy mindaddig férj, ki egykor az ablakon ugrott ki a megcsalott férjnek a bosszuját teljeseen ki ne elégitette volna. Ez a

50

51

De a gróf már nem gondolt rá. Nem tanusított többé félelmet, sőt mint udvarias házigazda, imigy szólt:

— Uram itt ugyan kevés szórakozást ajánlhatok önnek, a ki különben is tanulmányainak kívánja idejét szentelni. Azonban jusson eszébe, hogy unokaöcsém csaknem mindig nálam lakik a nyári időszak alatt s hogy hazam mindig nyitva lesz ön előtt, mig önnek az csak egy pillanatnyi gyönyört is nyujthat.

Ennyi volt éppen, a mit Savaréze óhajtott. Midőn elbucsuzott, mintha megújult volna egész lénye az égető, szilaj öröme a lángjától.

— Nem sokára megboszulhatom magamat és Blankát; — gondolta magában, — valahára!

Megtekintette a szomszédos nyaralót és kibérelte. Savaréze körmei közt tartotta zsákmányát s nem akarta többé elereszteni. Alig jutott eszébe, hogy egy nőt is oda kell költöztetnie, a kit Teréznek hívnak. Gondolt ugyan erre is, de csak mint olyan férfi, a ki igen könnyen, minden teketória nélkül bánik a nőekkel. Egyszerűen megírta Teréznek, hogy tönkre jutott s agyonlötte magát. Ez által a kissé otromba szakítás által megakadályozta, hogy e nő terveinek utjában legyen s azontul kizárólag Fontenèves gróffal, Cecilával és Mártával foglalkozott.

A kir. törvényszék már egyszer tartott Berta Sámuel uram ügyében végtárgyalást; de akkor egyik főtanu a tárgyalásra meg nem idéztetvén, ma újból meg kellett azt tartani. Berta Sámuel uram a törvényszék előtti bátor, illemtudó, de azért élelmes észre valló viselkedésével bebizonyította, hogy méltó az esküdti tisztre. Például egyszer mikor a vádhatóságot képviselő Mészáros dr. ügyész kérdezte tőle, illetve azt mondta neki, hogy ő már akkor fogta fel a vaslapátot, mikor a végrehajtó bent volt az udvarban, így felelt meg: — A tekintetes ur azt nem látta, hisz ott se volt. Honnan állithatja hát olyan bizonyosan?!

Hanem azért mégis meglelt Berta uram vitézkedésének a negyedik eredménye is, mert a kir. törvényszék mégis elítélte hatóság elleni erőszak vétsége miatt két napi fogházra. Az elítélt esküdt, kit Németh Béla ügyvéd védett, védője tanácsára bele nyugodott az ítéletbe a közvádó sem felebezhvén, az jogerős is lett.

Nyilvános előadások jegyzéke a pécsi kir. törvényszéknél.

1896. január 20-án

Előadó: S á g h y V i n c e.

1. Kovács Péter — Sós János 9 óra.
2. Kollár Kuzman — Kollár Mátyás és társa 9 és negyedóra.
3. Bohus Lászlóné — Förster Sámuel 9 és félóra.
4. Somogyi József — Teleki Dávid 9 és háromnegyed óra.
5. Schvabach Zs. G. — Pfeiffer Adolf 10 és háromnegyed óra.
6. Bölcskői Gyula — Hiesl Márton 10 és háromnegyed óra.
7. Vörös Imre — Spitzer R. 10 és háromnegyed óra.

Előadó: Dr. D o b i I m r e.

1. Nagyfalu község — Vajda János d. e. 10 óra.
2. Dr. Müller János ügygondnok — Bogadits Bálint d. e. 10 és egynegyed óra.
3. Dr. Stein Henrik — Németh József d. e. 10 és fél óra.
4. Rada Eszter — Rada Ferenc d. e. 10 és háromnegyed óra.
5. Szabó Jánosné — Szabó János d. e. 10 és háromnegyed óra.
6. Kengyeli Péter — Ujvári Katalin d. e. 10 és háromnegyed óra.
7. Kengyeli Erzsébet — Ujvári Katalin d. e. 10 és háromnegyed óra.
8. özv. Czingelly Sándorné — Dermár Pál d. e. 10 és háromnegyed óra.

Farsangi naptár.

Január 16.: Vendéglősök táncmulatsága.

Január 18.: Pécsi jótékony nőgyelet táncmulatsága a Hattyuban. — A kath. Legényegylet bálja a Vigadóban. — Baranyamegyei hadastyán egyesület mulatsága a Scholtz-féle sörházban.

Január 20.: Herczenberger József táncitanító táncestélye a Vigadóban.

Január 22.: A pécsi helyőrség tisztikarának estélye a Vigadóban.

Január 25.: Altisztek táncmulatsága. — A kádársegédek szakegyletének táncmulatsága a Scholtz-féle sörházban. — „Pécsi Dalárda“ táncal egybekötött dal-estélye.

Február 1.: A tornaegyesület jelmez-estélye a Vigadóban. — Az orsz. vörös-kereszt-egylet pécsi fiókjának álarcos bálja a Hattyuban. — Vasuti munkások táncmulatsága a Scholtz féle sörházban.

Közgazdaság.

□ **Magyar agrár- és járadékbank.** Mint a „Pester Correspondenz“ legmegbízhatóbb részről értesül, a filokszerai által elpusztított szőlők felújítása és az e célra szükséges kölcsönt nyújtó magyar agrár- és járadékbankkal történt megállapodás tárgyában készült törvényjavaslatot Darányi Ignác földmivelésügyi miniszter a ma tartandó első ülésen a képviselőház elé terjeszti s egyúttal kérni fogja annak sürgős bizottsági tárgyalását.

□ **Sertésvész Somogyban.** Nagy-Körpádról írják lapunknak, hogy az egész vidéken, főképp a nagy-atádi járás területén a sertésvész pusztit; a legtöbb községben a sertésállomány 60—70 százaléká elpusztult már a múlt év végeig. A szarvasmarhák most már egészségesek; a száj- és körömfájás teljesen megszűnt.

□ **Szállítási kedvezmények.** A földm. ügyi miniszterium kiállítási irodája tudatja a hazai gazdaközséggel, hogy az állatkiállításokra feladott állatküldeményeket, valamint a kiállításon el nem adott s a feladási állomásra visszaküldött állatokat a magyar folya-m-estengerhajózási részvénytársaság ugyanolyan kedvezményes díjtételek alkalmazásával szállítja, mint a m. kir. államvasutak; de fönntartja abbéli jogát, hogy a hajót, melyen a szállítás eszközendő, kijelölhesse. Az I. cs. és kir. szab. dunagőzhajózási társulat 50% díjkedvezményt nyújt az élőállat-kiállításra vagy onnan vissza feladott állatok szállításánál. Az állatok kíséretét mind a két vállalat ingyen szállítja oda és vissza, a kiállítási iroda által kiadandó igazolvány alapján.

Országgyűlés.

A képviselőház ülése jan. hó 15-én. (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A mai ülés első szónoka Márkus József volt, a ki után a ház osztatlan érdeklődése közben felemelkedett.

Apponyi Albert gróf és mindenek előtt kijelentette, hogy a belügyi tárcát nem fogadja el. Áttér ezután a jelenlegi tarthatatlan helyzetre, melynek továbbra való fenntartásával csak az ország veszít. Ebből az okból ajánlotta volt a békét, melynek feltételei a következők lennének: A választói névjegyzékek kiigazítása közöltessék a választókkal, továbbá ezek mindenki által megtekinthetők legyenek; a kiigazítás körül hibázó hivatalnokok ellen fegyelmi eljárás indítandó; módosítsassók a választási törvény 73. § a. és pedig olyképpen, hogy a szavazásnál a hatósági személyek fölöslegesek, a személy azonosságát igazoló tanuk esküt tegyenek, a választási elnök jelöljön ki egymástól egyenlő távol eső helyeket, hogy melyik helyre melyik párt helyeztessék, arról a sors döntsön; helytelen név vagy foglalkozás bejegyzésekért senki el ne utasítsassék; tisztviselő ne vehessen részt a körmenetben, pártgyűlésen, pártbizottságban s egyáltalán eitiltandó a tolakodó rábeszéléstől; a felebbezesek ne a miniszterhez, hanem a közigazgatási bírósághoz intéztessenek; a választási jog ellen elkövetett bűntényeknél a fogházbüntetést ne lehessen pénzbürságra át változtatni; a kuria ítéljen a választási elnök szándékos mulasztásai, vagy hivatalos hatalommal való visszaélései fölött, valamint az etetés, itatás, vesztegetés, állam elleni izgatás és megfélemlítés címén beadott kérvények fölött.

Nem kívánja ezt a javaslatot határozati javaslatként azonnal tárgyalatni, de óhajtja, hogy a budget-tárgyalás után a közigazgatási javaslat helyett a kuriai bíraskodást

tárgyalják, melynek keretében mindeme kérdések megoldhatók.

Javaslatát — ugymond — nem partja, hanem az egész ország érdekében tette, a mi korántsem jelenti elveinek feladását. Nem az ugynevezett isten békét akarja, mert a további küzdelem nem adja föl, hanem csupán a társadalmi izgalom lecsillapítására nézve ajánlja javaslatait elfogadásra. (Zajos éljenzés balfelől.)

Szünet után Bánffy Dező b. miniszterelnök feleli, hogy ő Apponyi gróf karácsonyi cikkét, mint béke-ajánlatot fogta föl; de most, midőn csakis egy javaslat elfogadtatásáról van szó, mely ugysis a Ház elé kerül, tiltakozik a választási tisztaság ellen felhozott vádak ellen. Hajlandó azonban egyes pontokat a kuriai bíraskodás keretében megoldani, de a kuriai bíraskodást nem hajlandó a közigazgatási javaslat előtt tárgyalni. A tisztviselők eltiltását, különösen nemzetiségi vidékeken veszedelmes dolognak tartja. Kijelenti végül, hogy ily feltételekkel, a mint azt ő jelezte, az ország érdekében a békét támogatja. (Zajos tetszés jobbról.)

Holló Lajos szólott még a költségvetéshez; utána a napirend megállapításánál Polónyi és Bánffy beszéltek.

A vita folytatását holnapra halasztották.

TÁVIRATOK.

— **A koronázási jubileum epilógusa.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A Karsai-Atzél-féle párbaj-ügyben a kuria az ítéletet enyhítette. Atzél b. büntetését két óra, Karsaiót egy hónapra szállította le.

— **Trónkövetelő a szegényházban.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Sopronból jelentik, hogy az ottani szegényházban tegnap meghalt Deux de la Roserie Pál gróf, a ki azt állította, hogy királyi vérből származik s jogos igénye van a francia trónra. Szolgált mint tiszt az osztrák hadseregben s utóbbi időben csekély nyugdíjából élt és várta, hogy a franciák egyszer csak meghívják az őt megillető trónra.

A budapesti áru- és értéktőzsde hivatalos árjegyzése.

— Január 14-én. —

Buza készáru	6.80—7.25
„ tavaszra	6.90—6.92
„ őszre	7.10—7.15
Rozs	6.20—6.35
Árpa	4.90—5.40
Kukoricza	4.—4.20
Zab	6.10—6.45
Káp. repcze	8.95
Magy. aranyjáradék	121.75
„ koronajáradék	99.—
Regalé-kötvény	100.25
Magy. nyerevény	152.50
Tiszaszabályozási kölcs.	140.—
Osztr. papírjáradék	99.75
„ aranyjáradék	121.25
„ koronajáradék	99.75
1864-iki sorjegy	191.75
Magy. vörös ker. sorj.	10.—
Osztrák „ „	18.25
Olasz „ „	12.—
Bazilika-sorjegy	6.25
Jóniv-sorjegy	2.80
Német márka	59.35
100 frank (francia)	48.05
100 lira (olasz)	44.—
10 font sterling (angol)	121.35

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
SZAUTTER GUSZTÁV PLEININGER FERENC.
 TAIJS JÓZSEF
 kiadó.

**A legszebb
meghívók,
tánczrendek,
eljegyzési,
esketési és
látogató jegyek
készítetnek**

T a i z s J ó z s e f

könyvnyomdájában

P é c s e t t,

Mária- és megye-utca sarkán.